

Moldova : Eco-TIRAS International Association of River Keepers, 2021. С. 389-394.
URL:<http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/8877>.

6. Курепін В. М., Іваненко В. С. Альтернативні джерела енергії, як захід скорочення антропогенних викидів парникових газів у Миколаївській області // Глобальні ризики у формуванні міжнародної екологічної безпеки. Збережемо джерело життя – воду! [Електронний ресурс] : тези доповідей здобувачів вищої освіти спеціальностей 071 «Облік і оподаткування», 072 «Фінанси, банківська справа та страхування» та інших учасників освітнього процесу за результатами тематичного «круглого столу» на обліково-фінансовому факультеті до Всесвітнього Дня водних ресурсів, м. Миколаїв, 22 квітня 2020 року. - Миколаїв : МНАУ, 2020. – С. 26-29. URL: <http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/handle/123456789/7057>.

ГЛОБАЛЬНІ ЗАГРОЗИ ОПУСТЕЛЮВАННЯ ТЕРИТОРІЙ

*Вишнеvsька О.М.,
доктор економічних наук,
професор
Миколаївський національний аграрний університет*

Сучасні глобальні проблеми людства мають тісний зв'язок із потребою у вирішенні екологічних програм та проєктів, які було розроблено за останні 30 років на усіх рівнях. Екологічні загрози мають різні причини та характер прояву, але відсутність доступу до води, постає все більшою проблемою і не лише на африканському континенті. Дефіцит води відчувається майже на усій планеті, на усіх територіях, де мешкають люди.

Посилення проблеми відзначають усі міжнародні екологічні організації, які роблять акцент на необхідності практичного запровадження розроблених програм у повному обсязі та у визначені строки.

Дефіцит питної води – це суттєва загроза, яка може призвести до екологічної міграції, так як ґрунтові води мають тенденцію до зневоднення. Більшість територій світу має можливість покривати дефіцит прісної води технологічними рішеннями з опріснення морської води. Подібні технології використовує Ізраїль, Саудівська Аравія, Об'єднані Арабські Емірати. Але не усі держави мають можливість технологічно запровадити подібні технологічні рішення та забезпечити ефективну експлуатацію водної інфраструктури. Географічно існувала потреба фінансування подібних проєктів, так як територіально зазначені держави не мали можливості отримувати доступ до прісної води через високу питому вагу пустельної місцевості.

Європейські держави, особливо держави Скандинавії, використовують підходи з економії та цільового використання прісної води, яка, доречі, має високу вартість, окрім вже діючих механізмів та важелів суворого контролю за збереженням та охороною водних об'єктів.

Міжнародні програми передбачають можливості реалізації заходів зі збереження басейнів річок, які мають стратегічно важливе значення, у тому числі для України – Дніпро, Дунай, Південний Буг. Розроблені програми передбачають фінансування заходів, які направлені на охорону та збереження прісних водойм, але фактично, більшість програм не фінансувалося. Питання збереження водної інфраструктури залишилося на рівні розроблених проєктів.

Екологічні організації звертають увагу на швидкі темпи поширення опустелювання територій, особливої гостро постає питання у південній частині України. Ризики, які спричинені дефіцитом вологи у ґрунті, можуть мати суттєвий негативний вплив на діяльність підприємств аграрної сфери, яка забезпечує продовольчу безпеку держави та експортні можливості. Використання земель на зрошенні є не лише фінансово суттєвим навантаженням на товаровиробників, а й обмежується доступом на прісних водних об'єктів. Суттєвим є вплив на можливості розвитку рибництва, рекреації, зеленого туризму тощо.

Опустелювання перестало бути проблемою лише засушливих територій у тропіках. По всьому світу масштаби деградації земель стають викликом для продовольчої безпеки. За даними ООН, кожної хвилини у світі втрачається 23 га земель через процеси деградації. Це приблизно 12 млн гектарів у рік, на яких можна було б виростити 20 млн тонн зерна. Лише в ЄС кожна друга країна повідомляє, що біля половини їхніх територій зазнають впливу через опустелювання. В Україні 57 відсотків території займають орні землі, що використовуються для вирощування сільгоспкультур. Це найвищий показник у світі після Бангладешу. В окремих районах на півдні розораність таких земель сягає 90 відсотків, що згубно впливає на довкілля та врожайність. За останні 30 років коливання врожайності пшениці у степовій зоні України зросли від 10 відсотків до більш ніж 25 відсотків. Важливою причиною втрати врожаю є зміна клімату, а саме: посушливість, екстремальні температури й їхній перепад, сильні зливи та урагани. Україна вже відчула на собі наслідки кліматичних змін [1].

Отже, глобальні екологічні проблеми, які призвели до кліматичних змін суттєво посилили негативні прояви на територіях майже усіх держав світу, у тому числі в Україні, де питома вага територій, які мають дефіцит вологи кожного року зростає. Клімат стає не лише теплішим, а й значно сухішим, що спричиняє вітрову ерозію. За інформацією FAO (сільськогосподарська та продовольча організація ООН), щорічно площа земель, що зазнає деградації в Україні, збільшується на більш ніж 80 тис гектар. Наразі 4,5 млн га уже зазнали помірного або сильного впливу ерозії, серед яких 68 тис га зовсім втратили родючий шар.

Глобальні екологічні проблеми людства, у тому числі опустелювання територій, потребує запровадження взаємодії та результативного партнерства, що сприятиме практичній реалізації проєктів зі збереження та охорони водних об'єктів. Дозволить призупинити поширення негативних кліматичних змін та обмежити ризики, які здійснюють вплив на аграрну сферу та формування продовольчої безпеки.

Виконання зобов'язань та ефективне освоєння фінансових ресурсів за програмами збереження водних об'єктів та розвиток водної інфраструктури є важливим питанням сьогодення. Розуміючи складність та прояви глобальних кліматичних змін кожен з нас повинен виховувати у собі ощадливе використання води, води – як джерела життя.

Список використаних джерел:

1. Сахара по-українськи: як не допустити опустелювання в Україні? https://ecoaction.org.ua/sakhara-po-ukrainsky.html?amp&gclid=CjwKCAjwuYWSBhByEiwAKd_n_q8DzHOP3x7d6YbhZ0FSUQnoZ7wAVFd8IRK4L-Z5Qn8mcpJ-M_migBoCz5oQAvD_BwE (дата звернення 19.03.2022).

БЕЗБАР'ЄРНІСТЬ У ПЕРЕСУВАННІ ДЛЯ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ ПОВИННА БУТИ НОРМОЮ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

*Зігунова Софія,
Вільховацька Анжеліка,
здобувачі вищої освіти
обліково-фінансового факультету,
Миколаївський національний
аграрний університет*

Кожна людина в той чи інший період життя потребує максимально зручної інфраструктури населених пунктів для пересування. І це не тільки маленькі діти чи мандрівники з важкою валізою, а і люди з інвалідністю, батьки з дитячими візочками, літні люди, вагітні жінки, люди з тимчасовими травмами. Відповідно до нормативних документів це маломобільні групи населення, тобто люди, що відчувають труднощі при самостійному пересуванні, одержанні послуги, необхідної інформації або при орієнтуванні в просторі [1]. В Українських містах 27-55% жителів належать до маломобільних груп населення. І лише 4% міської інфраструктури України є зручними та комфортними для пересування людей з особливими потребами [2]. Питання архітектурної доступності в Україні є актуальним особливо для людей з інвалідністю.

У статті Олега Дрюми, голови правління БФ “Прометей” щодо безбар'єрного середовища в Україні окреслено основні проблеми, з якими стикаються люди з інвалідністю, зокрема:

1. Формування безбар'єрного середовища для людей з інвалідністю;
2. Відсутність розуміння “комплексної доступності”;
3. Повсюдна відсутність інформації (інформаційних показників) про наявність, відсутність умов доступності об'єктів інфраструктури для людей з інвалідністю;
4. Створення доступної транспортної та вуличної інфраструктури;
5. Недостатність громадського контролю державної політики у сфері створення